

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Červenou v právní věci

žalobce : **akad. architekt Zdeněk Deyl**, IČO 40878155
sídlem Sabinova 277/10, Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou
sídlem Malá Štěpánská 2033/8, Praha 2

proti

žalovanému : **Botanická zahrada hl.m. Prahy**, IČO 00064572
sídlem Nádvoří 134, Praha 7
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Skáccem
sídlem Londýnská 674/55, Praha 2

o zaplacení částky Kč 1 538 124 s přísl. (žaloba na ochranu autorského práva)

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku Kč 1 478 870 spolu s 3% úrokem z prodlení od 11.11.2005 do zaplacení a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žaloba na zaplacení částky Kč 59 254 spolu s 3% úrokem z prodlení od 11.11.2005 do zaplacení se zamítá.

III. Žaloba na zaplacení úroků z prodlení z částky Kč 1 538 124 od 30.6.2003 do 10.11.2005 se zamítá.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci část nákladů řízení ve výši Kč 1 060 225 k rukám právního zástupce žalobce a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

V. Žalovaný je povinen zaplatit České republice náklady znalečného ve výši Kč 38 000 a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 2.8.2005 a následným doplněním ze dne 20.2.2007 domáhal třech nároků : 1) určení, že žalovaný neoprávněně užil projektovou dokumentaci architektonicko stavební části a interiérů pro dílo Skleník Pražské botanické zahrady – FATA MORGANA tím způsobem, že tuto projektovou dokumentaci bez souhlasu jejího autora – žalobce – zpřístupňoval třetím osobám, které do tohoto projektu činily svévolné zásahy a změny, 2) majetkové újmy ve výši Kč 1 538 124 s 3% úrokem z prodlení od 30.6.2003 do zaplacení a 3) přiměřeného zadostiučnění ve výši Kč 100 000. Teprve podáním ze dne 3.12.2019 (č.l.1317) žalobce řádně a přesně specifikoval druhý nárok na zaplacení tak, že žalovaný se na úkor žalobce bezdůvodně obohatil tím způsobem, že neoprávněně použil jeho autorské dílo (viz žaloba). Bezdůvodné obohacení spočívá v tom, že žalovaný za užití žalobcova díla tímto neoprávněným způsobem nezaplatil odměnu; bezdůvodné obohacení tak spočívá v nezmenšení majetku žalovaného, které by nastalo, pokud by byla uzavřena licenční smlouva, která by žalovaného opravňovala zpřístupňovat autorské dílo žalobce třetím osobám a provádět do něho zásahy a změny.
2. Žalovaný od počátku se žádným z uplatňovaných nároků nesouhlasil.

V průběhu řízení byla vydána tato rozhodnutí :

3. Rozsudkem ze dne 8.12.2008 č.j. 32C 108/2005-166 Městský soud žalobu v plném rozsahu zamítl. K odvolání žalobce Vrchní soud rozhodnutím ze dne 25.8.2009 č.j. 3Co 26/2009-212 rozsudek zrušil.
4. Druhým rozsudkem ze dne 5.1.2011 č.j. 32C 108/2005-325 Městský soud žalobu opět zamítl. K odvolání žalobce Vrchní soud rozhodnutím ze dne 19.2.2013 č.j. 3Co 79/2011-523 opět rozsudek zrušil.
5. Třetím rozsudkem ze dne 21.4.2016 č.j. 32C 108/2005-1072 Městský soud vyhověl žalobě ohledně 1) nároku o určení neoprávněného užití projektové dokumentace žalovaným (výrok I. rozsudku), zbylé nároky na zaplacení částky Kč 1 538 124 a Kč 100 000 zamítl (výrok II. a III.) a uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení (výrok IV.). Vrchní soud k odvolání obou účastníků rozhodnutím ze dne 26.2.2018 č.j. 5Co 96/2016-1148 potvrdil správnost výroku I. o určení neoprávněného užití, výrok III. změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit přiměřené zadostiučnění ve výši Kč 100 000 , výrok II. na zaplacení částky Kč 1 538 124 a výrok IV. o nákladech řízení zrušil a vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění odvolací soud uvedl (mj.) tyto závazné právní závěry :

6. Předmět nároku – projektová dokumentace je autorským dílem, kdy nejpodstatnějším důkazem je znalecký posudek ing. arch. Ivo Boháče, Ph.D (VUT v Brně), v němž znalec dospěl k závěru, že dílo předané žalovanému vytvořené na základě smlouvy o dílo č. 0811/96 je úplné, bez vad a bylo dle něho možno realizovat stavbu v běžné kvalitě. Dokumentace dle znalce pak nese i základní znaky autorského díla, jedná se tedy o dílo, které je výsledkem tvůrčí činnosti autora.
7. Neoprávněné užití díla : žalovaný po nedůvodném odstoupení od smlouvy ve spolupráci se žalobcem nepokračoval, v části zvolil jiné technické a statické řešení stavby a zpracování prováděcí projektové dokumentace zadal jiné osobě. Znalec Boháč v posudku identifikoval několik zásahů do původní projektové dokumentace, např. tím, že byly z jednotlivého výkresu odstraněny autorizační znaky žalobce, nové výkresy vycházely z původní projektové dokumentace žalobce, některé části však byly pozměněny, odstraněny nebo doplněny, čímž byla způsobena „škoda“ v architektonické a estetické hodnotě díla. Za nejpodstatnější změnu znalec pak považoval změnu materiálového řešení, čímž došlo k poškození záměru autora až na hranici lacinosti. Bylo tím prokázáno, že žalovaný s dílem zacházel i jiným způsobem, než účelem vymezeným smlouvou; tím do díla neoprávněně zasáhl.
8. Vzhledem k tomu, že k porušení práva autora došlo, má žalobce právo na přiměřené zadostiučinění a to i v penězích.
9. Existence nároku na náhradu majetkové újmy ve výši Kč 1 538 124 : je nutno vycházet z toho, že k porušení práv autora došlo a tímto jednáním mohla být žalobci způsobena i tvrzená majetková újma; o existenci porušení se mohl žalobce dozvědět až po zhlédnutí faktické realizaci díla v srpnu 2004 – nárok tedy není promlčen. Uvedl, že soud prvního stupně si musí především vyjasnit, zda žalobcův nárok lze posoudit jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení nebo nárok na doplacení ceny díla, případně žalobce vyzvat k upřesnění skutkových tvrzení, aby bylo zřejmé, z jakého titulu nárok žalobce požaduje.
10. V dalším řízení tedy soud vycházel z těchto závazných právních závěrů odvolacího soudu: projektová dokumentace, tedy předmět nároku, je autorským dílem dle § 2 zákona č. 35/65, došlo k neoprávněnému užití díla, tedy k porušení práv autora a nárok žalobce není promlčen.

K samotnému nároku žalobce pak soud uvádí:

11. Žalobce až po opakovaných výzvách soudu ve svém podání ze dne 3.12.2019 přesně specifikoval svůj nárok, kdy nad rámec do té doby opakovaného nároku na vydání bezdůvodného obohacení (předtím majetkové újmy) specifikoval, že to představuje částku o co se nezmenšil majetek žalovaného, tj. částku, kterou by musel žalobci zaplatit za licenci, na základě které by byl oprávněn poskytnout dílo třetím osobám a umožnit jim provádět změny díla. Že žalovaný dílo žalobce neoprávněně užil, bylo již v průběhu řízení jednoznačně prokázáno. Úkolem soudu pak bylo posoudit, v jaké výši žalovanému bezdůvodné obohacení vzniklo, resp. v jaké výši je povinen bezdůvodné obohacení žalobci vydat.

12. Při posuzování dle jaké právní normy bude soud postupovat vycházel soud z těchto skutečností : Smlouva č. 0811/96 uzavřená dne 8.11.1996 a dodatek ke smlouvě dne 30.11.1998 se řídí z.č. 35/1965 Sb. Žalovaný neplatně odstoupil od smlouvy dne 2.12.1999. Žalobce po odstoupení předal v průběhu prosince 1999 své dílo žalovanému. Tyto skutečnosti již lze považovat za prokázané. Dále bylo nutné se zabývat otázkou, v jaké době došlo k neoprávněným zásahům, ke změnám v projektové dokumentaci.
13. V tomto soud vycházel ze zpracovaného znaleckého posudku znaleckého ústavu VUT v Brně, fakulta architektury č. 1/2015 dne 6.1.2015 (č.l. 763), vypracovaný znalcem ing. arch. Ivo Boháčem Ph.D., konkr. odpověď pod bodem 4.1.4., především strana 10 – 11. Z toho pak soud uzavřel, že zásahy do autorského díla žalobce projektu byly provedeny v období května 2000, tedy v době, kdy žalovaný byl stavebníkem. Lze předpokládat, že zásahy do projektové dokumentace byly provedeny v témže období, čemuž logicky napovídá fakt, že změny byly prováděny při tvorbě realizační dokumentace, takže zde byla určitá propojenost výkresů dokumentace. I pro případ, že by snad některé z uvedených změn byly provedeny až za účinnosti z.č. 121/2000 Sb., tj. po 1.12.2000, nemělo by to žádný vliv na právo žalobce na vydání bezdůvodného obohacení, pouze by se to řešilo dle cit. novely autorského zákona. Pro úplnost soud uvádí, že nebylo podstatné, kdy proběhla realizace autorského díla dle změněné projektové dokumentace, podstatné bylo, kdy byly provedeny samotné změny.
14. Soud z důvodu, že tato otázka byla rovněž v průběhu řízení řešena uvádí, že žalovaný od dubna 2001 již nebyl investorem ani stavebníkem předmětné stavby. Tato skutečnost vyplývá z Usnesení Rady hl.m.Prahy č. 0398 ze dne 13.3.2001 (č.l. 118), ve které se uvádí, že Rada schválila převod investorských činností investiční akce č. 3001 Expoziční skleník Fata Morgana z Pražské botanické zahrady na OMI MHMP (odbor městského investora Magistrátu hl.m.Prahy). Z dopisu Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 9.4.2002 č.j. OMI/2056/1184/2002 pak vyplývá, že protokolem č. 134 ze dne 13.4.2001 odpor převzal rozestavěnou stavbu od původního investora – Pražské botanické zahrady. (č.l. 158).
15. Právní úprava : S ohledem na období, kdy změny projektu byly provedeny, tzn. květen 2000, je zřejmé, že nárok na bezdůvodné obohacení je nutné posuzovat dle tehdy platného a účinného zákona č. 35/95 Sb. (dále jen aut.z.). I když to v zákoně není výslovně stanoveno, bylo možné požadovat i vydání bezdůvodného obohacení dle ust. § 451 a násl. obč.zák. účinného do 31.12.2013 – viz komentář k § 32 aut.z. Doc.dr. Karel Knap 1968 : Právní prostředky ochrany jsou v odst. 1 uvedeny jen příkladmo. Srov.dále zejména též § 451 obč.zák. (právo na vydání neoprávněného majetkového prospěchu) a (...).“ Stejně tak hovoří i Komentář k zákonu č. 35/1965 Sb., § 32, Ivo Telec : Vedle práva na náhradu škody zůstává nedotčeno i právo na vydání předmětu bezdůvodného obohacení podle ObčZ. Jedním skutkem (soukromoprávním deliktem) lze způsobit jak ohrožení nebo porušení práva autorského, tak i zavinit škodu, stejně jako i může vzniknout bezdůvodné obohacení. Odpovědnost za bezdůvodné obohacení zůstává odst. 2 nedotčena, i když se o ní odst. 2 nezmiňuje a hovoří jen o právu na náhradu škody, čímž působí poněkud matoucím dojmem. (Podobné legislativní neobratnosti se ovšem vyskytují i v jiných zákonných úpravách práv k nemotným statkům, včetně práva na ochranu osob.) Podle okolností případu může bezdůvodné obohacení na úkor autora spočívat například v tom, že rušitel něco ušetřil (náklady na zaplacení odměny za užití díla, kterou by jinak byl povinen zaplatit)...
16. Výše bezdůvodného obohacení : Soud vycházel z toho, že pro stanovení výše není možné použít znalecký posudek VUT v Brně, zpracovaný k zadání soudu (viz výše), ani znalecký

posudek akad.arch. Jana Sapáka ze dne 27.11.2007 zn. SZP C/III/07 (č.l. 84), zpracovaný pro jiné soudní řízení u OS pro Prahu 4, ani ze stanoviska České komory architektů ze dne 28.6.2005 č.j. 0657-2005/Pl-On (č.l. 1232) doloženého žalobcem. Je to z důvodu, že oproti nároku žalobce představující bezdůvodné obohacení spočívající v nezmenšení majetku žalovaného, které by nastalo, pokud by byla uzavřena licenční smlouva, která by žalovaného opravňovala zpřístupňovat autorské dílo žalobce třetím osobám a provádět do něho zásahy a změny, a žalovaný by musel za tato oprávnění zaplatit odměnu, znalecký posudek VUT řešil „výši finanční sankce stanovené jako doplacení celé částky honoráře, který by příslušel architektovi v případě, že by bylo dílo dokončeno ve spolupráci s jeho autorem bez vypovězení smlouvy + 100% výše uvedeného nedoplatku jako sankce“ (odpověď na otázku č. 8, str. 19 posudku), znalecký posudek znalce Sapáka se zabýval otázkou, zda projektová dokumentace žalobce byla využita pro dokumentaci, dle které byla stavba realizována a do jaké míry je realizační dokumentace samostatným dílem na původní dokumentaci nezávislým a stanovisko ČKA řešilo výpočet hmotné újmy způsobené neoprávněným výkonem autorského práva a zásahem do něho bez souhlasu autora. Je pravda, že soud se nejprve zvažoval, že rozhodne mezitímním rozsudkem o samotném základu nároku žalobce s tím, že výše následně bude předmětem znaleckého posouzení. Po dalším pečlivém zkoumání však soud uzavřel, že s pravděpodobností rovnající se jistotě, nebude v daném případě možné ani znaleckým posudkem zjistit výši bezdůvodného obohacení, které dle citovaného ustanovení občanského zákoníku musí představovat tržní cenu za licenční oprávnění, kterou by žalovaný musel zaplatit žalobci, aby mohl jeho dílo postupovat třetí osobě a činit v něm změny. Je třeba vzít zřetel na to, že projekt žalobce byl ojedinělým dílem, jak vyplývá ze samotné Smlouvy, resp. její přílohy č. 1, kde je toto dílo charakterizováno jako dílo s atypickým architektonickým řešením v nejbližší stupni obtížnosti a stejně tak to vyplývá i ze stanoviska České kanceláře architektů ze dne 28.6.2005 (viz výše), ale i z předchozího stanoviska ČKA ze dne 20.6.2005 č.j. 0634-2005/Pl-On, především na straně 6 (č.l.1240). Z toho pro soud vyplynulo, že příp. ustanovený znalec by z důvodu výjimečnosti této stavby měl nedostatečné podklady či nejspíš by neměl žádné pro porovnání, ze kterých by mohl odvodit tržní hodnotu licenční odměny.

17. Po pečlivém uvážení, po závěru, že výši nároku nelze zjistit zadáním posudku, se tedy soud rozhodl posoudit pravděpodobnou výši bezdůvodného obohacení dle vlastní úvahy v souladu s ust. § 136 o.s.ř. Podpůrným podkladem mu bylo stanovisko s výpočtem, které ČKA vypracovala, a ve kterém se odborně vyjadřuje a vypočítává „hmotnou újmu“ způsobenou žalovaným neoprávněným výkonem autorského práva užitím tohoto díla a zásahem do něho bez souhlasu autora.
18. Soud poukazuje na to, že Česká komora architektů „je stavovská profesní organizace s přeneseným výkonem státní správy, která byla jako subjekt veřejného práva zřízena zákonem č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě.“ (viz <https://www.cka.cz/cs>). Dle ust. § 23 odst. 6 písm. i) cit. zákona ve znění do 30.6.2008 měla i oprávnění vydávat mj. honorářové řády. Je tedy zřejmé, že ČKA je renomovaná instituce, která má nejbliž k dané problematice. Jak vyplývá ze stanoviska ze dne 28.6.2005, při výpočtu vycházela z celkového honoráře za autorské dílo, zohlednila řadu aspektů stavby. Odbornost takového výpočtu i úvah při stanovení procent „majetkové újmy“ pak byla důvodem, proč soud nepřikročil k zadání znaleckého posudku, ač původně měl v úmyslu, kdy měl za to, že i znalec při zkoumání výše bezdůvodného obohacení by vycházel z tehdy platných honorářů daných ČKA. Je pravdou, že „majetková újma“, tedy termín použitý ČKA, bývá spojován se vznikem škody, zatím co v daném případě se řeší bezdůvodné obohacení. Nicméně má soud za to, že i bezdůvodné

obohacení lze považovat za určitou „majetkovou újmu“ – neboť i v tomto případě žalobce neobdržel částku (odměnu za poskytnutou licenci), kterou by jinak při řádném chodu věci obdržel. Proto soud došel k závěru, že tento výraz „majetková újma“, nemůže být na překážku pro výše uvedený závěr soudu. Na tuto skutečnost nemůže mít vliv ani námitka žalovaného týkající se rozporu mezi výkonovými a honorářovými řády vydávanými ČKA a zákonem o ochraně hospodářské soutěže, ke které doložil internetový článek Zamezení šíření honorářového řádu ze dne 21.11.2013, www.cka.cz/cs/pro-architektu/legislativa/komentare-k-legislative (č.l. 1304). Z obsahu článku vyplývá, že v roce 2005 ÚOHS uložil ČKA pokutu za vydávání honorářového řádu pro rozpor s ust. § 3 odst. 1 č. 143/2001 Sb. Proto ČKA schválil výkonový a honorářový řád, který však dle ÚOHS byl rovněž v rozporu se zákonem, proto bylo nutné odstranit honorářový řád a ponechat pouze výkonový s tím, že doporučené ceníky mohou být vydávány jinými subjekty, než jsou profesní organizace. K tomu soud uvádí, že je nutné vycházet ze situace a okolností platných pro tu danou dobu. Podstatné přitom je, že ceníky mohly být vydávány, ale jinými subjekty, tzn. že ceníky jako takové v rozporu se zákonem nebyly.

19. Pokud se týká samotného výpočtu ve stanovisku, ČKA v něm vysvětluje, jakým způsobem při výpočtu postupovala, z jakých dokumentů získala potřebné údaje. A právě tyto údaje - výše základního honoráře za uvedený projekt cca 16 000 000 a procentuální podíl zde stanovený ve výši 9,21575% odměny byly podkladem pro stanovení pravděpodobné výše bezdůvodného obohacení. Prostým výpočtem (9,21575% z 16 miliónů) pak soud dospěl k částce ve výši 1 478 870, kterou žalobci přiznal a vzniklý rozdíl s žalovanou částkou, tj. Kč 59 254 zamítl. I když by se mohlo třeba zdát, že tato částka je v poměru k samotné výši sjednané odměny ze smlouvy a dodatku tzn. v celkové výši 2 938 000 vysoká; je však třeba zohlednit jednak rozsah a význam stavby, její náročnost a jedinečnost, kdy příp. udělením licence, tedy možnosti zpřístupnit autorské dílo žalobce třetím osobám spolu s možností projektovou dokumentaci měnit, je bezesporu velkým a zásadním zásahem do takového autorského práva.
20. Úroky z prodlení : žalobce je uplatnil od data 30.6.2003, které odvodil ode dne, kdy nabylo kolaudační rozhodnutí stavby (č.l. 1318/2) právní moci. Vzhledem k ustálené judikatuře, že v případě bezdůvodného obohacení lze úroky z prodlení přiznat až poté, co je žalovaný vyzván k jeho vydání (a uplynutím přiměřené lhůty) nebo až poté, co se žalovanému dostala žaloba do jeho dispozice (a uplynutím přiměřené lhůty), soud přiznal právo na úroky z prodlení ode dne 11.11.2005, kdy vycházel z data 26.10.2005, kdy žalovaný obdržel od soudu žalobu, s připočtením obvyklých 15 dnů pro splatnost; zároveň nárok na úroky za předchozí období zamítl.
21. Závěrem soud uvádí, že není podstatné, zda v době zásahu do autorského díla ještě existovala nebo byla platná smlouva, neboť tento nárok na bezdůvodné obohacení vzniká nikoliv na základě smlouvy, ale mimo ni. Jde o vydání bezdůvodného obohacení získaného neoprávněným zásahem do autorských práv (díla) a to bez ohledu na to, zda existuje k tomuto dílu smlouva mezi účastníky. Proto jediným podstatným zjištěním z těchto listin (smlouvy a jejího dodatku) byla ta skutečnost, že Smlouva zavazovala žalovaného – klienta respektovat odevzdanou dokumentaci jako autorské dílo architekta ve smyslu autorského práva (čl. VIII., bod 4 Smlouvy a bod 15. Dodatku č. 1). A jak vyplývá z ust. § 19 aut.z. nabyvatel (tedy žalovaný) smí získané oprávnění dílo užít převést na třetí osobu jen se svolením autora.
22. Námitky žalovaného : 1) Žalovaný namítal, že nelze postupovat dle honorářového řádu ČKA. K tomu soud uvádí, že i v uzavřené smlouvě při kalkulaci ceny se z něho vycházelo. Soud nepovažuje ani za podstatné, že v následné době (11/2013) honorářový

řád byl zrušen Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže (viz výše). 2) Žalovaný navrhol, aby v případě přiznání nároku žalobce se výše bezdůvodného obohacení vypočítala dle smlouvou sjednané hodinové sazby. K tomu soud uvádí, že je pravdou, že hodinová sazba ve výši Kč 400 byla mezi účastníky sjednána dodatkem ke smlouvě, který se týkal výhradně projektu interiérů a kdy výši Kč 400 za hodinu stanovil pro příp. změny projektu či vícepráce. Takto postupovat však nebylo možné a to z několika důvodů, kdy těmi nejpodstatnějšími je skutečnost, že bezdůvodné obohacení požadované žalobcem zahrnuje nejen samotné zásahy do projektu, ale především právo autorské dílo postoupit třetí osobě. Dále pak s ohledem na znění ustanovení o bezdůvodném obohacení a bohatou judikaturu při stanovení její výše, tak jak již zde soud nastínil, se musí vycházet z tržní ceny a není možné vycházet ze smluvních ujednání.

23. Soud další navrhované důkazy žalovaným neprováděl pro jejich nadbytečnost, protože skutkový stav zjištěný provedenými důkazy postačoval k posouzení důvodnosti nároku. Navíc soud byl vázán právními závěry odvolacího soudu (především bod 30., věta první rozsudku ze dne 26.2.2018 č.j. 5Co 96/2016) a již pravomocnými rozhodnutími ve věci ostatních nároků (určení, že žalovaný neoprávněně použil projektovou dokumentaci architektonicko-stavební části a interiérů a zaplacení přiměřeného zadostiučinění), které úzce se zbylým nárokem souvisí.
24. Soud při posuzování práva žalobce na náhradu nákladů řízení vycházel z toho, že právo mu dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. náleží, neboť žalobce byl v převážné části úspěšný (neúspěch byl jen v malé části). Soud však přesto postupoval dle ust. § 150 o.s.ř., kdy z důvodů hodných zvláštního zřetele a ponížil celkové náklady o 25%. Důvodem pro tento postup byla především skutečnost, že teprve podáním ze dne 3.12.2019 (č.l.1317) žalobce řádně a přesně specifikoval zbylý nárok na zaplacení Kč 1 538 124 tak, že žalovaný se na úkor žalobce bezdůvodně obohatil tím způsobem, že neoprávněně použil jeho autorské dílo (viz žaloba). Bezdůvodné obohacení pak spočívá v tom, že žalovaný za užití žalobcova díla tímto neoprávněným způsobem nezaplátil odměnu; bezdůvodné obohacení tak spočívá v nezmenšení majetku žalovaného, které by nastalo, pokud by byla uzavřena licenční smlouva, která by žalovaného opravňovala zpřístupňovat autorské dílo žalobce třetím osobám a provádět do něho zásahy a změny; že nebylo jednoznačné, z jakého titulu žalobce nárok uplatňuje, ostatně vyplývá i z rozsudku odvolacího soudu ze dne 26.2.2018 č.j. 5Co 96/2016 bod 30 věta třetí. Dalšími skutečnostmi svědčícími pro postup dle ust. § 150 o.s.ř. bylo i to, že žalobce v průběhu řízení činil procesní úkony, které byly v rozporu s hospodárností řízení, či nebyl v nich úspěšný - např. navrhl rozšíření žaloby o další žalobní petit (podání ze dne 1.2.2006), které nebylo připuštěno, navrhl provést k důkazu spis OS pro Prahu 1 sp.zn. 10C 187/2000 (v žalobě) s tím, aby si ho soud vyžádal; teprve po marném provedeném dotazu zdejšího soudu u OS pro Prahu 1 k výzvě žalobce uvedl, že se jedná o spis OS pro Prahu 7; soud usnesením ze dne 27.1.2009 č.j. 32C 108/2005-176 zastavil odvolací řízení pro nezaplacení soudního poplatku, žalobce soudní poplatek uhradil až v odvolací lhůtě; žalobce se zavázal (druhé) blanketní odvolání doplnil ve 14 denní lhůtě; učinil však až na základě výzvy soudu (po měsíci).
25. Při stanovení výše nákladů řízení - odměny advokáta vycházel soud z příslušných ustanovení zákona č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.8.2006 a dále v pozdějším znění.
26. Náklady řízení od podání žaloby do vydání prvního rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8.12.2008, č.j. 32C 108/2005-166 :

Jedná se o těchto 7 úkonů : *převzetí věci, *podání žaloby ze dne 2.8.2005, *rozšíření žaloby ze dne 1.2.2006 po Kč 11 220 ((Kč 9 095 (z částky Kč 1 538 124)+ dle ust. § 12/3 Kč 500 (1/2 z určovací žaloby)+ 1 625 (z částky Kč 100 000)) a 3x paušální částka po Kč 75 a 21% DPH, tj. Kč 41 001,

dále *účast na jednání dne 25.7.2007, *doplnění žalobních tvrzení k výzvě soudu ze dne 3.10.2007, *účast na jednání dne 21.5.2008 a *dne 8.12.2008 po Kč 18 052 ((Kč 14 452 (z částky Kč 1 538 124)+ dle ust. § 12/3 Kč 1 050 (1/2 z určovací žaloby)+ 2 550 (z částky Kč 100 000)) a 4x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. Kč 88 824,

a soudní poplatek ve výši Kč 66 530; celkem *Kč 196 354*.

Soud nepřiznal odměnu za vyjádření k výzvě soudu a úprava žalobního petitu ze dne 20.2.2007, stejně jako doplněk k tomuto vyjádření ze dne 10.4.2007, a doplňující upřesnění k vyjádření ze dne 9.5.2007. Tyto nepřiznané úkony nelze považovat za náklady potřebné k účelnému uplatňování práva, veškerá doplněná tvrzení měl žalobce, resp. jeho právní zástupce uplatnit v podané žalobě.

27. Náklady řízení za odvolací řízení do vydání prvního usnesení Vrchního soudu v Praze dne 25.8.2009 č.j. 3Co 26/2009-212 :

Jedná se o tyto 3 úkony : *odvolání ze dne 13.1.2009, *vyjádření k vyjádření žalovaného ze dne 17.8.2009, *účast na jednání před odvolacím soudem dne 25.8.2009 po Kč 18 052 (Kč 14 452 + dle ust. § 12/3 Kč 1 050 + 2 550) a 3x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. Kč 66 618,

a soudní poplatek ve výši Kč 66 530; celkem *Kč 133 148*.

Soud nepřiznal odměnu za doplnění odvolání ze dne 9.2.2009. Tento úkon nelze považovat za náklady potřebné k účelnému uplatňování práva, tvrzení uvedená v doplnění měl žalobce, resp. jeho právní zástupce uvést v podaném odvolání.

28. Náklady řízení do vydání druhého rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6.1.2011 č.j. 32C 108/2005-325 :

Jedná se o těchto 8,5 úkonů : *vyjádření – souhrn navržených svědků a důkazů ze dne 13.4.2010 (27 stran), *účast na jednání dne 5.5.2010 (1:40 h), *účast na jednání dne 13.10.2010 (2 h), *písemný závěrečný návrh ze dne 29.12.2010, *účast na jednání dne 5.1.2011, 6.1.2011, *námitky žalobce proti protokolaci ze dne 1.2.2011 (1/2) po Kč 18 052 (Kč 14 452 + dle ust. § 12/3 Kč 1 050 + 2 550) a 9x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. *Kč 188 932*.

29. Náklady řízení za odvolací řízení do vydání druhého usnesení Vrchního soudu v Praze dne 19.2.2013 č.j. 3Co 79/2011-523 :

Jedná se o těchto 7 úkonů : *odvolání ze dne 24.2.2011 + doplnění ze dne 25.3.2011 + doplnění ze dne 3.5.2012, *účast na jednání před odvolacím soudem dne 15.5.2012, *vyjádření k výzvě odvolacího soudu ze dne 13.8.2012, *účast na jednání před odvolacím soudem dne 20.11.2012, *vyjádření ze dne 29.11.2012, *vyjádření k replice žalovaného ze dne 11.2.2013, *účast na jednání před odvolacím soudem dne 12.2.2013 po Kč 18 052

(Kč 14 452 + dle ust. § 12/3 Kč 1 050 + 2 550), a 7x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. Kč 155 441,

a soudní poplatek ve výši Kč 78 900, tj. *Kč 234 341*.

Soud nepřiznal odměnu za doplnění odvolání. Tyto úkony nelze považovat za náklady potřebné k účelnému uplatňování práva, tvrzení uvedená v doplnění měl žalobce, resp. jeho právní zástupce uvést v podaném odvolání. Proto za odvolání a dvojí doplnění považoval za jeden úkon.

30. Náklady řízení do vydání třetího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21.4.2016 č.j. 32C 108/2005-1072 :

Jedná se o těchto 16,5 úkonů: *vyjádření s označením podstatných důkazů prokazujících žalobní tvrzení ze dne 5.6.2013 (10 stran), *námitky proti usnesení o ustanovení znalce ze dne 28.4.2014 + doplnění ze dne 9.6.2014 (1/2), *vyjádření - součinnost žalobce v souladu s usnesením o ustanovení znalce ze dne 4.6.2014 (19 stran) + doplnění ze dne 16.7.2014, *návrhy na dokazování (nové důkazy) ze dne 25.8.2014, *účast na jednání dne 3.6.2015 (3 h), *námitky proti protokolaci, žádost o nápravu a vyjádření ze dne 29.9.2015 (31 stran), *vyjádření k návrhu žalovaného na doplnění protokolu ze dne 26.10.2015 (1/2), *námitky žalobce k protokolu o jednání a vyjádření žalobce ze dne 7.12.2015 (1/2), *vyjádření žalobce ze dne 14.12.2015 k označení důkazů žalovaným, *účast na jednání dne 16.12.2015 (3 h), *vyjádření žalobce k replice žalovaného ze dne 15.3.2016, *účast na jednání dne 6.4.2016, *závěrečný návrh ze dne 11.4.2016, *účast na jednání dne 21.4.2016 po Kč 18 052 (Kč 14 452 + dle ust. § 12/3 Kč 1 050 + 2 550), a 17x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. *Kč 366 579*.

Soud nepřiznal odměnu za tyto úkony : vyjádření k průběhu řízení, označení důkazů a návrh na provedení důkazů ze dne 23.3.2016 (12 stran).), vyjádření žalobce ze dne 18.12.2013 k vyjádření žalovaného ze dne 28.11.2013, vyjádření žalobce ze dne 13.1.2014 k vyjádření žalovaného ze dne 10.12.2013 (17 stran), vyjádření k vyjádření žalovaného ze dne 4.3.2015, vyjádření k návrhu žalovaného ze dne 26.5.2015, vyjádření k vyjádření žalovaného ze dne 29.5.2015 a vyjádření žalobce, doplnění důkazů ze dne 10.12.2015 (51 stran). Důvodem bylo, že v těchto podáních žalobce opakovaně uvádí stejná tvrzení a odkazuje již na doložené listiny, shrnuje dosavadní průběh řízení, což ostatně činil i v rámci nařízených soudních jednáních. Popř. žalobce dokládá další listiny, které však mohly být předloženy spolu s předcházejícími vyjádřeními.

Pro nepřiznání odměn za doplňující podání platí totéž, co již uvedeno výše.

31. Náklady řízení za odvolací řízení do vydání třetího usnesení Vrchního soudu v Praze dne 26.2.2018 č.j. 5 Co 96/2016-1148 :

Jedná se o tyto 3 úkony : *odvolání ze dne 6.6.2016 + doplnění ze dne 29.8.2016, *účast na jednání před odvolacím soudem dne 26.2.2018 (2 h) po Kč 18 052 (Kč 14 452 + dle ust. § 12/3 Kč 1 050 + 2 550), a 3x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. *Kč 66 618*.

Soud nepřiznal odměnu za vyjádření ze dne 22.2.2018 k vyjádření žalovaného a za doplňující podání. Důvod nepřiznání je totožný s tím, co již uvedeno výše.

32. Náklady řízení za dovolací řízení do vydání usnesení Nejvyššího soudu ČR dne 11.12.2018 č.j. 30Cdo 3055/2018-1188 :
Jedná se o tento 1 úkon : vyjádření ze dne 24.10.2018 k dovolání žalovaného po Kč 18 052 (Kč 14 452 + dle ust. § 12/3 Kč 1 050 + 2 550), a 1x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. *Kč 22 206*.
33. Náklady řízení do vydání čtvrtého rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4.12.2020 :
Jedná se o těchto 11,5 úkonů : *účast na jednání dne 26.2.2019 (2 h), *vyjádření ze dne 27.3.2019 k výzvě soudu, *účast na jednání dne 12.11.2019, *vyjádření ze dne 3.12.2019 v návaznosti na ústní jednání, *účast na jednání dne 7.2.2020 (3 h), *vyjádření ze dne 16.3. v návaznosti na ústní jednání dne 7.2.2020, *účast na jednání dne 24.11.2020 (2 h), *účast na vyhlášení rozsudku dne 4.12.2020 (1/2) po Kč 14 452 (zbylý nárok Kč 1 538 124), a 12x paušální částka po Kč 300, a 21% DPH; tj. *Kč 205 456*.
- Soud nepřiznal odměnu za tyto úkony : vyjádření ze dne 25.6.2019 k vyjádření žalovaného, vyjádření ze dne 5.8.2019 k vyjádření žalovaného, vyjádření ze dne 4.2.2020 k vyjádřením žalovaného ze dne 17.12.2019 a 25.8.2019. Důvodem bylo, že v těchto podáních žalobce opakovaně uvádí stejná tvrzení a odkazuje již na doložené listiny, shrnuje dosavadní průběh řízení; navíc tato vyjádření byla žalobcem vyhotovena krátce před nařízeným jednáním, takže většinou protistrana (i soudkyně) neměla dostatek času se seznámením s těmito podáními a byla řešena až při samotném jednání.
34. Celkové náklady, jak jsou vyčísleny výše představují částku Kč 1 413 634. Částka ponížená o 25% pak činí priznané náklady ve výši *Kč 1 060 225*.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí u obecného soudu povinného.

Praha 4. prosince 2020

JUDr. Alena Červená v.r.
soudkyně